51ste jaar. -- Nr 157. **Zaterdag, 31 December 1904.**

Men schrijft in te **Tongeren** bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee " " 5 "
Een " " 4 "

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 31 DECEMBER 1904.

—ooo—

Een zalig Nieuwjaar !

Terwijl de klokke des tijds 1905 slaat, roept *De Postrijder* tot alle zijne lezers en lezeressen : *Een zalig Nieuwjaar !*

Bij het opdagen van een nieuw jaar, staan wij voor het onbekende ! Wat al geheimen liggen er verborgen achter onzes Heeren almachtige hand !

Doch de christen, vol betrouwen op den Gever van alle goed, stapt met moed de toekomst te gemoet ; en, gehoorzaam aan het gebod van den Meester, wenscht hij aan anderen hetgeen hij voor zijn zelven begeert.

Aan allen dus, een zalig nieuwjaar, volgens oude christene en vlaamsche gebruiken. Aan allen, die blijgeestig de strijd des levens voeren, voortdurende opgeruimdheid en verkwikkende levenslust.

Aan alle lijders naar lichaam en geest, vertroostende balsem.

Aan alle handel- en neeringdoeners, geluk en voorspoed in hunne ondernemingen.

Aan alle echtgenooten, liefde en vrede.

Aan alle vaders en moeders, eene juichende en zingende kinderschaar, die huis en harten met geluk en vreugde vervult.

Aan alle jongelingen, wien de baan des levens, vol rozen bezaaid, zoo minzaam tegenlacht, de vervulling van hunne blijde droomen.

Aan deze wien het gegeven is wat verder te zien dan den kring van hunne dagelijksche stoffelijke bezigheden, en mede te strijden voor het welzijn van kerk en vaderland, wenschen wij nieuwe krachten, en nieuwen ijver.

Aan alle ware katholieken, wenschen wij eenheid en broederlijke liefde, die de sterkte is van het katholieke leger.

En, hoe de hemel moge treuren, hoe de storm moge loeien, hoe de ziel moge in de duisternissen gedompeld liggen, er lache steeds in uw hart een verkwikkende straal van hoop, er zinge steeds in uwe ziel een zalvend lied van betrouwen op den Gever van alle goed, op den besten aller Vaders die alles schikt voor het welzijn zijner kinders.

Zoo zal het jaar 1905 voor allen heilig en zalig zijn.

Nieuwjaarwensch.

Achttien eeuwen is 't geleên
En nog langer, dan Johannes,
Van de Appostelen alleen
Op deez' wereld nog vertoevend,
Weeklijks preekte voor de schaar :
« *Kinderkens, bemint elkaar !* »

En de schaar, die elke week
Steeds hetzelfde moeste hooren,
Vroeg verand'ring in de preêk ;
Maar Johannes zei met reden :
« Mint elkaar ! 't is 't hoogst gebod
» Van den menschgeworden God ! »

En dat hemelzoete woord
Door Johannes vaak gesproken,
Door zijn volk ongraag gehoord
En door velen niet begrepen,
Stuur'k als wensch van 't Nieuwe Jaar
Aan mijn lezers allegaar.

Man en vrouw gedenkt den eed,
Dien gij vroolijk en rechtzinnig
Op uw schoonen trouwdag deedt.
Wat u dreige of wat u smarte,
Mits de liefde zon er schijn',
Zal uw huis een hemel zijn.

Kind'ren lief, vergeet het nooit !
In het ouderhuis nog samen
Of ten allen kant verstrooid,
Mint uw ouders, mint elkander !
Vast en sterk is 't huis gebouwd,
Waar de liefde 't samenhoudt.

Rijke liê met koets en paard,
Kleine burgers, arme menschen,
Beêd'laars zonder eigen haard,
Kind'ren toch van éénen Vader,
Hoe verschillend ook van stand,
Snoere u saam de liefdeband.

Waarde Lezers, laat dit jaar
Immer in uw ooren ruischen
't Heilzaam woord : « Bemint elkaar ! »
'T Zij geprent in geest en harte
En het schikke dag aan dag,
Uwe spreekwijz' en gedrag.

Of gij blij zijt of gij lijdt,
Laat geen ikzucht u geleiden,
Laat geen afkeer, haat of nijd
Ooit uw harte binnensluipen.
Handelt allen in dit jaar
Naar het voorschrift : « *Mint elkaar* » !

VAN ALLES WAT.

Dus toekomende jaar, bij de feestelijkheden ingericht tot viering der 75e verjaring van België's onafhankelijk bestaan, zullen de socialisten zich onthouden.

't Is niet alledaags dat menschen, die voornemens zijn zich te onthouden, zulks zes maanden op voorhand aankondigen. Onze socialistische politiekers kunnen zich niet tevreden houden met eene bescheiden of sober door beweegreden gestaafde onthouding : « poseurs » vóór alles en bij elke gelegenheid, zouden zij stellig hoogst ongelukkig zijn geweest, indien men hun de gelegenheid niet had gegeven over de daken te schreeuwen, dat zij zich zullen onthouden.

Wat zullen zij dan eigenlijk wel doen om zich te onderscheiden van hunne medeburgers, wanneer deze als goede vaderlanders het nationaal jubelfeest zullen vieren ?

Zullen zij eenen rouwband om hunnen hoed winden ? Zullen zij een gezicht trekken als een lijkbidder bij eene burgerlijke begrafenis ? Zullen zij een rouwsluier halftop hangen aan hunne « Maisons du Peuple » ?

Wat zij zullen doen of niet doen hebben zij ons niet gezegd ; maar zonder vrees van door de gebeurtenissen gelogenstraft te worden kan men ook wel zeggen dat, bij de grootsche vaderlandsche betoogingen die op touw worden gezet, de socialistische ontevredenheid onbemerkt zal blijven ; niemand, volstrekt niemand neemt aan, dat hunne onthouding wat het ook zij kan ontnemen aan den glans der feestelijkheden.

Men kan hen, God dank nog missen om een vaderland te eeren en geluk te wenschen, waaraan zij zich vreemd verklaren ; dat zij zich stil houden tijdens de feesten, dat is het beste wat zij kunnen doen.

Maar ik ga verder en zeg dat het ordewoord der onthouding, met zooveel vertoon gegeven door de leiders, niet zal gehoorzaamd worden.

Bij de openbare feesten, bij kostelooze vertooningen, zijn de werkliê, zelfs die ingelijfd zijn bij de socialisten, nooit de laatsten. Zij vinden dat veel plezieriger dan een betoog van den neveligen Denis, dan eene voordracht van den plechtigen Demblon of een sermoon van den strengen Vandervelde.

Op dat punt geef ik hen volkomen gelijk.

* * *

't Is niet voldoende te zeggen dat men zich onthoudt, men moet ook zeggen waarom.

Dit waarom is misschien het drolligste wat gezegd werd sedert de socialisten deel maken van de kamer.

Twee personen hebben zich gelast de redenen der onthouding van de socialistente verklaren : Mansart en Vandervelde.

Mansart kent maar één feit ; namelijk dat de werkman een slachtoffer is. Slachtoffer van de kapitalistische maatschappij, slachtoffer van onze burgerlijke instellingen, slachtoffer van de regeering ; de werkman moet al die machten, die op hem drukken omverwerpen.

Wanneer hij heel dat boeltje zal hebben weggekeerd, eerst dan zal hij kunnen genieten en zich verheugen.

Mansart had gesproken als « enfant terrible », hij had niets verbloemd ; Vandervelde wilde de zaken zoo wat verbeteren ; hij meende behendiger te zijn en was enkel minder oprecht.

De socialisten nemen geen deel aan de feesten omdat zij republikaansch zijn ; dat is de eerste reden van Vandervelde.

Dat was oprecht en logiek ; men begrijpt dat een overtuigd republikaan wijgert deel te nemen aan monarchistische feesten.

Nochtans (ik herinner het hier in het voorbijgaan) heeft men wel republikanen gezien even overtuigd naar zij beweren, die feesten aan het hof bijwoonden — wat natuurlijk veel erger is.

Waar M. Vandervelde niet meer oprecht en logiek is, is wanneer hij eene tweede reden opgeeft, alsof de eerste niet al de andere overtollig maakte.

Die tweede reden is de volgende : « Wij zullen ons onthouden omdat men ons het algemeen stemrecht weigert voor allen gelijk ».

Hier komt de listige politieker weer door ; dit is dubbelzinnig. Hij laat hooren dat, zoo men hem het algemeen stemrecht gaf, hij met die concessie zou tevreden zijn en niet meer de afschaffing der monarchie zou vragen.

Dat is dubbelzinnig en dat verbergt een strik ; in den geest van M. Vandervelde moet het algemeen stemrecht, als in Frankrijk, ons naar de republiek leiden evenals in Frankrijk.

Hij zal er aan zijn voor zijne wenschen ; de Belgen hebben niets te ontleenen, niets te benijden, vooral niet aan hunne Zuiderburen.

In tegendeel, 't is genoeg na te zien wat er in Frankrijk gebeurt, om ons zeer gelukkig te achten en hoogst vereerd te zijn een geheel anderen weg te zijn ingeslagen, dan dien gevolgd door die in volle verval verkeerende natie.

Dit gevoelen, gedeeld door de groote meerderheid onzer bevolking, zal niet vreemd zijn aan de vaderlandsche vreugde met welke zij toekomende jaar drie kwart eeuws eigen leven en onafhankelijkheid zal vieren.

* * *

Het is ongelukkiglijk waar dat er aarzeling bestaat — ik zeg niet oppositie — in het kabinet, over het wetsontwerp op de Zondagrust.

De aarzelingen staan niet op het grondgebied der regeling, 't welk is aangenomen, maar op de uitzonderingsgevallen, die zeer talrijk zullen zijn, indien men toegeeft aan de opstokingen en het aandringen van sommige nijveraars en financiers, die toegang hebben tot het ministerie.

De Kamer is beter dan de ministers beschut voor dien invloed, en zeer waarschijnlijk is het 't parlementair initiatief, dat in deze kwestie de doorslaande rol zal spelen.

Uit de samenwerking van het ministerie met de rechterzijde, zal er, 't is te hopen, eene goede wet voorspruiten, welke duizende werkliê met ongeduld verwachten.

Zij zal hen de vrijheid van den Zondag verschaffen en voor hen een nieuw bewijs zijn van den verkleefden steun, dien zij altijd met de katholieken zullen vinden.

LUITENANT-GENERAAL
de TIECKEN de TERHOVE,

door den schrijver van de
GESCHIEDKUNDIGE SCHETS DER STAD TONGEREN.

—

VERVOLG.

Het is als Kapitein-bevelhebber van de Kurassiers der koninklijke wacht, dat hij de belegering bijwoonde van Hameln, in Hanover, waar de Franschen de sterkte Joris verdelgden, even als den veldtocht van Pommeren, die aan Frankrijk Stralsund en het eiland Rugen schonk.

De wapenstilstand van Schaltkow was verloopen en Rusland dacht zich in der haast te wreken over de nederlaag van Austerlitz, maar den 14e Juni 1807, versloeg Napoléon andermaal de Russen te Friedland, in Pruisen, overwinning die den vrede van Tilsitt voor gevolg had. Kapitein de Tiecken moet zich op eene bijzondere wijze in den slag van Friedland onderscheiden hebben, want hij werd Ridder genoemd van den H. Lodewijk en korts daarna, in den loop van hetzelfde jaar, den 25 November Ridder van het Orde der Unie.

Hij keerde weder naar Holland, waar hij verbleef zoolang de vrede duurde en tot dat de vijandelijkheden hernomen werden, tusschen Frankrijk en Oostenrijk, dat is tot in de maand April 1809.

Hij deed dan den veldtocht van Oostenrijk en woonde de veldslagen bij van Lintz, den 17e Juni, en van Wagram, den 5e en 6e Juli 1809. In den veldslag van Wagram, door Napoleon gewonnen tegen den Aartshertog Karel, werd de Tiecken nog al zwaar gewond en twee paarden werden onder hem doodgeschoten.

Ondertusschen zochten de Engelschen eene andere wending aan de zaken te geven, met te ontschepen in Zeeland. Kapitein de Tiecken, aangeduid om deel te nemen aan dezen nieuwen tocht in Holland gedroeg er zich derwijze, dat hij tot den graad van Luitenant-Kolonel verheven werd op 7e September 1809.

De Engelschen werden uit Zeeland verdreven en Holland werd door Frankrijk ingepalmd. Bij die gelegenheid ging de Tiecken op 30 October 1810 over tot het 2e regiment lichtgewapende lanciers, met den graad van hoofd der ruiterbende of Majoor-luitenant-Kolonel.

Den 7e Maart 1812, bekwam hij het Ridderkruis van het orde der Vereeniging.

Het zelfde jaar, nam hij deel aan den akeligen tocht van Rusland, dat Napoleon voornemens was te overweldigen. Het schitterend leger trok over den Niémen, behaalde de overwinning van Smolensk en van de Moskowa en nam Moskow in. De Tiecken was tegenwoordig bij de inneming van Mojoïsk, waar een paard onder hem werd gedood. Na de inneming van Moskow, maakte Napoleon zijne toebereidselen om er den winter door te brengen, maar de Russen staken het vuur aan de vier hoeken der stad en het Fransche leger zag zich gedwongen zijne overwinning in den steek te laten. Zonder levensmiddelen, bijna zonder kleederen, trok het, in een zeer strengen Winter, door onmetelijke, woeste en ijskoude vlakten, zonder ophouden achtervolgd en gesard door de Kozakken.

Den 22e October uit Moskow vertrokken, bleef de Tiecken eerst stil aan de grenzen van Pruisen, na alle dagen gevochten en gestreden te hebben zoowel tegen de vijanden als tegen de strengheid der luchtgesteltenis.

De heldenmoed, die hij aan den dag legde, tijdens dien akeligen terugtocht, verwierf hem den 14e April 1813 het Ridderkruis van het Eerelegioen.

Napoleon haastte zich naar Frankrijk weder te keeren, waar eene buitengewone lichting van manschappen hem een nieuw leger verschafte van 350,000 soldaten, met hetwelk hij in 1813 den veldtocht van Saksen ondernam, in dien veldtocht nam de Tiecken deel aan de veldslagen van Lutzen en van Boutzen, in Saksen (Mei 1813), waar Napoleon de vereenigde Russen en Pruisen versloeg ; van Dresden (26 en 27 Augustus), waar hij eene vermaarde overwinning behaalde op de verbondene mogendheden van Oostenrijk, Rusland en Pruisen, waar ook Moreau het leven liet in de rangen dier mogendheden en waar de Tiecken, onder het bevel van Murat, den God der veldslagen, zoo als Napoleon hem noemde, met eene buitengewone behendigheid, de talrijke legioenen van Generaal Ginlay aanrandde ; van Leipzig (18e 19e October), waar de Franschen, zwakker in getal, verplicht waren achter uit te wijken ; van Katzbach, Gossa, Auenheim, Weissenfels, Markranstadt, Weimar, waar Napoleon de Oostenrijkers en de Beierschen versloeg.

Eindelijk verplicht te wijken, door den typhus aangetast, trok het keizerlijk leger terug naar Frankrijk achtervolgd door de Russen, de Pruisen en de Oostenrijkers.

In het geleide van den Keizer droeg de Tiecken gedurig bij om den terugtocht van het leger te beschermen, en, na verscheidene wedervalligheid, altijd in de achterwacht, bereikte hij Metz.

Napoleon deed zijn uiterste best om den inval tegen te houden en de Tongersche bevelhebber nam nog werkelijk deel aan dien tocht door een deel van Frankrijk, in 1814. Hij onderscheidde zich bijzonder te Ferté-sous-Jouarre, te Chateau-Thierry, te Vaux-Champs, te Montereau, waar Napoleon nog eens de verbondene mogendheden versloeg, den 18e Februari, te Provins, en ontving dan het Kruis van Officier van het Eere-legioen.

De stad Soissons, die belegerd werd, Reims, waar de Russen den 17e Februari introkken, Graonne waar Napoleon eene overwinning behaalden den 6e en 7e Maart, Brienne, waar een hardnekkig gevecht plaats greep tusschen de Franschen en de Geallieerden den 29e Januari, Montmirail, waar Napoleon nog eens de overhand had den 11e Februari, Nogent, waar hevig werd gevochten, al die plaatsen waren getuigen van zijnen heldenmoed. Te Brienne werd hij gekwetst door eene standbus en te Reims, door een geweerschot aan den linkerschouder ; vijf paarden werden onder hem gedood in verschillende veldslagen, te Nogent nam hij 800 Russische grenadiers gevangen.

Doch Parijs opende de poorten voor de vreemdelingen en Napoleon deed afstand van zijnen titel en zijne macht. Na de abdicatie van Fontainebleau, den 13e April 1814, vertrok hij naar het eiland Elba.

De Tiecken de Terhove bleef in den dienst van het Fransche leger en den 4e Mei, kreeg hij het Ridderkruis van het Orde der Lelie.

(Wordt vervolgd.)

Maladies de la gorge du nez et des oreilles. **Docteur Sonval**, médecin spécialiste, RUE DES CHAMPS 31 Liége, consultations de 8 à 10 h. et de 2 à 4 h. le dimanche de 8 h. à 10 h.

STADS- en PROVINCIENIEUWS.

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 12 JANUARI.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld: 225 koeien en kalveren, 212 vette varkens en 1090 magere varkens, 3 schapen.

Te bekomen ten bureele van den *Postrijder* OMSLAGEN VOOR VISITEKAARTEN, uitgegeven ten voordeele van het werk van het genootschap van den H. Vincentius à Paulo, te Tongeren.

Prijs : **4** centiemen het stuk, **4** fr. de 100.

Wij raden dringend onze lezers aan gebruik te maken van deze omslagen, ten voordeele der armen, bijgestaan door de maatschappij.

Bij den *Postrijder* van heden behoort een BIJVOEGSEL.

De Markten van Tongeren.

Ziehier de opgave van het getal paarden, hoornbeesten, schapen, vette en margere varkens, die in den loop van het jaar 1904 te koop gesteld zijn op de markten van Tongeren. Het blijkt uit deze cijfers dat onze oude en vermaarde markten vandaag nog altijd even bloeiend zijn als vroeger.

DATUM	PAARDEN	HOORNVEE	SCHAPEN	VETTE VARKENS	MAGERE VARKENS
7 Januari		274	3	223	1056
14 »	325	280	0	279	325
21 »		355	0	244	1416
28 »		344	0	228	1156
4 Februari		367	0	263	1089
11 »	415	399	0	231	1358
18 »		330	0	140	1193
25 »		325	0	231	1333
3 Maart		362	0	171	844
10 »		479	0	191	1578
17 »	409	466	4	314	1307
24 »		558	3	225	1440
31 »		405	4	157	1229
7 April		367	3	194	1189
14 »	251	447	0	207	1638
21 »		372	4	249	1504
28 »		396	0	202	1617
5 Mei	133	395	0	218	1612
12 »		214	3	154	1683
19 »		373	4	220	2645
26 »		287	0	155	2414
1 Juni		201	3	125	1695
9 »	325	397	4	176	2002
16 »		397	0	166	2012
23 »		247	0	206	2046
30 »		225	0	149	1641
7 Juli		262	0	177	1625
14 »		198	0	210	1796
21 »	477	122	0	168	1175
28 »		177	0	161	1358
4 Augustus		250	0	129	1104
11 »	320	210	0	169	1250
18 »		350	1	154	1543
25 »		319	1	235	1353
1 Sept.		270	13	229	1813
8 »		247	9	221	1293
15 »	550	230	5	272	1325
22 »		268	8	187	1569
29 »		221	0	136	1327
6 October		208	4	216	1144
13 »		298	4	222	1424
20 »	398	242	3	290	1449
27 »		256	0	233	1375
3 Novem.		256	1	184	1195
10 »		175	5	299	1253
17 »	452	292	1	298	1659
24 »		258	0	221	1581
1 Decem.		225	0	260	1249
8 »		155	0	251	891
15 »	443	260	3	298	1225
22 »		265	0	290	1037
29 »		225	3	212	1190

GENOOTSCHAP VAN DEN HEILIGEN VINCENTIUS à PAULO.—Het jaarlijksch liefdadigheidssermoon, ten voordeele der familiën door het Genootschap bijgestaan, zal gepredikt worden den zondag 15 Januari, onder de mis van half twaalf, in Onze Lieve Vrouwe kerk, door M. den Abt Schaetzen, kapelaan van Sint Maria ter Engelen te Luik.

GENOOTSCHAP VAN DEN HEILIGEN VINCENTIUS à PAULO. — Voordrachten van Apologetiek gegeven door M. den Abt Moens aan de Heeren der stad.

Tweede voordracht ; dinsdag 4 Januari om 5 3/4 ure, in de zaal van het Kapittel.

Onderwerp : La Foi, lumière de l'intelligence.

Komt te verschijnen en is te koop in den boekhandel COLLÉE Groote Markt te Tongeren :

Men lèste jonge broek
Teungers lèdche
woorden en muziek van M. Jaminé.
PRIJS : 1 FR.

Apotheek. — Zondagsrust.
ZONDAG 1e JANUARI zal de Apotheek van
M. BROEDERS
alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

OOM HANS.

I.

In bekrompen omstandigheden.

— Ach ! Waren we toch rijk, moeder ! 't Is toch ellendig, altijd te moeten overleggen, altijd te moeten zorgen, om niet meer uit te geven dan de omstandigheden toelaten ! In omstandigheden te verkeeren, die toelaten het geld naar welgevallen uit te geven, het leven naar believen te genieten, dat moet heerlijk zijn.

Het was een jong, lief meisje, dat half morrend, half in scherts deze verzuchting slaakte, die zoo zonderling klonk, daar ze te voorschijn kwam van tusschen zulke frissche, kersroode lippen. De oude dame, tot wie hare woorden gericht waren, scheen pijnlijk door haren uitroep getroffen, want ze wendde hare rustige oogen met eene uitdrukking van smartelijke teederheid tot de kleine spreekster, terwijl ze op zachten toon zegde :

— Wees tevreden, kind ! Gij moet niet zoo onstuimig zijn in uwe wenschen. Geloof me — de rijkdom maakt niet gelukkig.

— Maar hij maakt het leven aangenaam, gemakkelijk en vroolijk, lieve moeder !

— En is uw tegenwoordig leven dan zoo moeilijk te dragen ? klonk het schertsend, doch op den toon van zacht verwijt uit den mond der oude dame. Ze streelde daarbij zacht de golvende, blonde lokken harer dochter, die met eene snelle beweging aan haar zijde was getreden en bij haar nederknielde. Liefkozend legde zij den arm om de moeder, terwijl deze zacht glimlachend vervolgde : « Wordt het mijne Hilda in ernst al te vervelend bij haar oude moeder, te eng en klein in ons bescheiden, maar behagelijk huis ? »

De weduwe van den ritmeester Rothenburg mocht met recht haar bescheiden woning behagelijk noemen. Het was eene vertrouwelijke gezellige woonkamer, waarin dit gesprek tusschen moeder en dochter plaats vond. De geheele inrichting van het vriendelijke vertrek verried, zoo ook geen weelde, dan toch den goeden smaak van een beschaafden geest en de zorgvuldige, ordenende hand eener vrouw. Over de stille, spaarzaam verlichte kamer lag onmiskenbaar de stempel van vertrouwelijkheid en gemoedelijkheid en mevrouw Rothenburg paste geheel en al in die omgeving.

Ze was eene dame van ongeveer vijftig jaren met fijne, zachte gelaatstrekken, waarover eene uitdrukking van tevredenheid lag. Of deze eerst eene overwinning was van latere jaren, en of ook bij de thans zoo kalme vrouw eens vurige wenschen en hartstochtelijke verlangens hadden geheerscht, die haar eerst na gestadigen strijd met de vreugde en het leed des levens tot rust hadden laten komen, daarvan verrieden haar verstandige heldere oogen niets ; ze rustten slechts vol moederlijke teederheid op hare dochter. Deze zag een oogenblik als beschaamd voor zich, doch hief daarna haar kopje omhoog en sprak vleiend :

— Zeker, lief moederke, ik ben gaarne, zeer gaarne bij u ! Ik wilde alleen dat ge met mij de schoone wereld kondt gaan zien en dat onze omstandigheden ons veroorloofden te leven op zulk een voet, als waarop we recht en aanspraak hebben. Daaraan ontbreekt het ons echter van alle kanten. Wat baat mij de vriendelijke uitnoodiging van mevr. Schwarzen, als mij een passend toilet ontbreekt, om in haar gezelschap te verschijnen — ik zou toch zoo gaarne gaan !

De laatste uitroep kwam het meisje uit het hart. Mevr. Rothenburg zuchtte en overlegde klaarblijkelijk in stilte of er, door de eene of andere besparing geen middel kon gevonden worden, om Hilda's wenschen te vervullen, doch voor ze door nadenken tot eenig resultaat was gekomen, sprong hare dochter op uit hare knielende houding en riep levendig :

— Hoor eens moeder, hoe haastig mijnheer Günther de trappen komt afstormen ! Die brengt zeker iets nieuws !

Nauwelijks had ze uitgesproken, of er werd reeds aan de deur geklopt en bijna tegelijkertijd klonk er in het vertrek een vroolijke mannenstem, die juichend riep : Gij kunt me geluk wenschen, mijn waarde mevrouw, mijn fortuin is gemaakt ! Leve oom Hans, hij is de beste man ter wereld !

Stralend van genoegen stond tegenover Hilda, die hem nieuwsgierig aanzag, een jongmensch, die al buigende, gelukkig lachend vervolgde :

— Ja, jufvrouw Hilda, mijn wensch is vervuld, het reisgeld is aanwezig, en nu gaat het zoo spoedig mogelijk naar de overzijde van den Oceaan, maar vergeef me, beste mevrouw, voegde hij er op ernstigen toon bij, terwijl hij zich tot de oude dame wendde, de vreugde maakt mij te onstuimig. Ik storm de kamer bij u binnen, alsof ik bij moeder thuis was, maar ge waart altijd zoo goed en toegevend voor mij dat ik mij gedrongen gevoelde u dadelijk mijn geluk mede te deelen !

— Wat is er dan toch gebeurd, mijn jonge vriend ? sprak mevrouw Rothenburg, terwijl ze den jongman vriendelijk de hand toestak. Wees er van verzekerd, dat wij hartelijk en oprecht deelnemen in uwe vreugde ; maar welk geluk is u dan toch wedervaren ? Hebt ge misschien den hoogsten prijs uit de loterij gewonnen ?

— Dat juist niet ! sprak Erik Günther hartelijk lachend, maar toch iets van dien aard ; want ik heb geld genoeg om al mijn schulden te betalen, om Europa's gepleisterde hoffelijkheid vaarwel te zeggen en naar eene nieuwe wereld te gaan ! Doch laat mij u alles op mijn gemak en in volgorde ophelderen en verhalen ; mag ik den avond in uw gezelschap in uw vertrouwelijke woonkamer doorbrengen ? Ik kan daar boven op mijn kamer niet alleen zijn met mijn geluk !

— Zeker, blijf en vertel ons. Hilde zal thee zetten ; onder een kopje praat men nog gezelliger.

Hilda voldeed aan haar moeders verlangen. Ofschoon ze tot nu toe nauwelijks een woord gesproken had, had ze toch met aandacht naar Günther's woorden geluisterd, wiens blikken met opzet de hare ontmoetten, terwijl hij zich vroolijk met de oude dame onderhield. Hilda maakte de theetafel in orde.

Eene dienstbode was haar hierbij niet behulpzaam. Ze deed het echter op eene wijze, die deed zien, dat ze gaarne dergelijke bezigheden verrichtte. De gast zag het met welgevallen aan, zoodat hij zijn verhaal staakte en toen eerst vervolgde, het theewater gezellig zong en Hilda plaats had genomen om den Chineeschen drank te schenken. Toen ze Günther een kopje aanbood, ontmoeten haar blikken weer de zijne.

In Hilda's blik lag thans zulk een ongeduldige vraag, dat hij overmoedig lachend sprak : Ik zou gaarne met het begin beginnen juffrouw Hilda.

Ge moet geduld met mij hebben, zooals mevrouw, uwe goede moeder, reeds zoo dikwijls met mij gehad heeft, dat er oogenblikken waren, dat ik mij in 't diepste van mijn ziel schaamde ; maar geachte mevrouw Rothenburg, ge wist, of liever ge vermoeddet wel, in welke kritieke omstandigheden ik verkeerde, waaruit ik me eigenlijk nooit heb weten te redden sedert mijn overste en ik een klein verschil van meening met elkander hadden. In mijn jeugdigen iever dacht ik destijds te veel hardop en zette ik mijne gedachten in zulk flink Duitsch uit elkander, dat mijne overste als belooning wist te bewerken, dat ik mijn ontslag kreeg als tweede luitenant. Toen de slag eenmaal gevallen was, weifelde ik in de keuze of ik studeeren zou in de boschcultuur of in de landhuishoudkunde. Ik besloot tot het laatste, zonder te bedenken, dat het eene gewaagde onderneming is, als men geen ouderlijk erfgoed heeft, dat er slechts op wacht om te worden overgenomen. Mijn klein vermogen smolt in mijne handen als sneeuw voor de zon. Daar ik het niet geheel en al wilde verteren, bleef ik niet vrij van schulden.

Dat gaf mij na te denken en ik besloot in stilte het eenmaal aan gene zijde van den Oceaan met de practische studie der landhuishoudkunde of met het goudgraven te beproeven. Om echter in afwachting van toekomstige schatten hier schulden achter te laten en ginds met bijna niets aan te komen, viel niet in mijn smaak. Daarom schreef ik aan mijn ouden rijken bloedverwant, Hans von Burghofen, deelde hem mijn voornemen mee, zette openhartig mijne moeilijkheden uit elkaar en verzocht om hulp. En ziedaar ! De goede, eerlijke oude antwoordde mij vandaag niet alleen zoo vriendelijk mogelijk, maar zond tevens eene aanwijzing op een bankiershuis hier ter stede, die mij geheel en al in staat stelt, mijn plan te verwezenlijken. Burghofen stemt er niet alleen mee in, maar meent zelfs, dat het de verstandigste zet is, die ik kon doen, na dien, welke ik mijn overste gespeeld heb. Om dien laatsten schijnt mijn neef Hans volstrekt niet boos te zijn, zooals ik altijd dacht. Bovendien schrijft hij zoo welwillend, dat mijn hart daardoor even aangenaam is aangedaan als mijn arme beurs door den wissel.

Günther had met vuur gesproken en daardoor niet bemerkt, dat mevr. Rothenburg beproefd had hem te onderbreken. Eene zeldzame opgewondenheid had zich van deze meester gemaakt, die haar nu haastig deed vragen ;

— Indien ik goed verstaan heb, noemdet gij uw bloedverwant Burghofen ? Is het Hans von Burghofen von Hohenhausen ?

— Dezelfde mevrouw ; kent ge hem ?

— Ja ! hernam de dame, zichtbaar bewogen. Hij was een vriend en krijgsmakker van mijn overleden echtgenoot. Zij hebben samen gestreden in Bohemen. Mijn Frans vond bij Königgrätz den heldendood en dan was het M. von Burghofen, die mij zijn laatste groeten heeft overgebracht.

Mevr. Rothenburg zweeg, overweldigd door de herinnering aan dat smartelijk uur, waarop haar de treurmare werd overgebracht, dat zij den geliefden echtgenoot niet meer zou terugzien.

Gedurende eenige minuten werd het stil, doodstil in de kamer. Het was Hilda, die het eerst de stilte verbrak door de vraag : « Is het u dan toch werkelijk ernst, M. Günther, om naar Amerika te gaan ? »

— Zeer zeker, juffrouw Hilda ; nu ik de middelen voor de reis heb, is het diepe ernst. In het groote, vrije Amerika, waar men de geheele kraam van bekrompen vooroordeelen niet kent, daar ligt de toekomst open voor mij, terwijl ze mij hier, door den beperkten toestand mijner geldmiddelen, weinig of eigenlijk niets belooft. Bovendien sta ik alleen op de wereld, mijne ouders zijn overleden. Ik heb geen andere bloedverwanten dan oom Hans, wiens edelmoedigheid mij juist den weg heeft geëffend. De oude heer leve !

— Is M. von Burghofen al oud ? vroeg Hilda tamelijk vrijpostig.

— Nu, sprak Erik Günther, na een oogenblik nadenken, hij zal wel niet zoo jong meer zijn, en hij is in alle geval een goede zonderling, die jaar in jaar uit alleen op zijn eenzaam landgoed verblijft, en zich niet aan de wereld stoort. Dat heeft hij ook niet noodig, want hij bezit geld en goed in overvloed !

— Zoo rijk en alleen, zegde Hilda, waarna ze haar onderzoek voortzette : Is of was von Burghofen niet getrouwd ?

— Ja. Door zijne vrouw ben ik aan hem verwant. Die was een zusterskind van mijn vader en mij, wilden knaap, steeds genegen, in weerwil van haar zwak gestel. Ze was ziekelijk ; ook haar dochterke Elsa was een zwak schepseltje. Ter wille van vrouw en kind nam Burghofen al vroeg zijn ontslag uit den dienst en betrok Hohenhausen dat hij van zijn broeder geërfd had. Door diens dood werd hij rijk ; maar al zijn geld en goed kon hem niet beschermen tegen het leed dezer aarde. Zijne vrouw stierf en Elsa volgde haar spoedig in het graf. Ondanks de buitenlucht en het verblijf op het land verwelkten beiden als teere kasplantjes. Nu leeft von Burghofen meer dan 10 jaar ver van het gewoel der wereld op zijn eenzaam buitengoed.

— Weet ge, M. Günther, wat ik zou doen, zegde Hilda, lachend, zoodat er kuiltjes in hare wangen kwamen en de witte tanden zichtbaar werden.

— En dat is, juffrouw Hilda ? vroeg Günther nieuwsgierig.

— In plaats van naar Amerika te gaan, ging ik naar Hohenhausen naar den lieven, ouden, eenzamen, rijken oom, die zoo overtuigend heeft bewezen, dat hij een edelmoedig suikernonkel is. Gave God, dat ik er ook zoo een bezat !

— Wat zijt gij, kleine dochter Eva's, toch verstandig ! schertste de jongeling goedgeluimd, en hij vervolgde : Maar ik kan uw raad toch niet opvolgen ; want juist voor mijne Amerikaansche reis heeft de suikernonkel mij immers het geld gezonden. Mijn wensch bevalt hem klaarblijkelijk om mij in de Nieuwe Wereld eene nieuwe positie te verschaffen. Ook mij-zelf bevalt dit beter. Wat zou ik bij oom Hans doen ? Hij beheert zijne bezitting zelf : welke rol zou ik daar dan moeten vervullen ? Ten slotte die van een wachtend erfgenaam, die de wereld mij zonder twijfel, of ik wilde of niet, spoedig genoeg zou toedeelen, zoodra ik mij op Hohenhausen trachtte te nestelen. Neen, neen juffrouw Hilda, daarvoor ben ik de man niet !

— Maar waarom zou uw rijke bloedverwant u niet bedenken, daar hij toch kinderloos en u genegen is ! Ge zijt toch nu in de familie en kunt ge dus...

[Wordt voortgezet].